

Joaquim Gay de Montellà

Espanya, en l'eix europeu

El Regne Unit notificarà a la UE en els propers mesos la decisió dels ciutadans britànics d'abandonar l'administració comunitària i, per tant, posar punt final a les aliances, tractats i acords que han representat durant dècades un marc d'equilibri en la governança mundial i en la prosperitat europea. A partir de la notificació s'iniciarà un procés complex de dos anys de negociacions que han de tenir l'objectiu principal de crear un nou espai de relacions que continuï aportant beneficis tant a la UE com al Regne Unit. Una vegada digerit el primer impacte davant el resultat afirmatiu del *Brexit*, que sens dubte representa un cop dur al cor de la UE, ara és el moment de plantejar una Europa més unida, més forta i, fonamentalment, més ben preparada per atendre els problemes davant dels quals, és cert, ha demostrat que no estava prou preparada i als quals ha respost, en massa ocasions, amb lentitud i malaptesa.

Com sempre succeeix, en els principis fonamentals, tots els països estan essencialment d'acord. La nova UE ha de continuar treballant en la construcció d'una autèntica unió econòmica i monetària, la qual cosa representa avançar en la unió econòmica, unió financera, unió bancària i unió política. Europa té a més pendent fer front a la crisi migratòria que ha avivat discursos radicals i populistes i que, d'alguna manera, sustenten també el resultat final del referèndum britànic resolt per escàs marge a favor del *Brexit*. Ens hauríem de plantejar si aquest tipus de consultes referendàries es poden acabar amb majories simples i sense exigències respecte a mínims de participació.

Però més enllà de les consideracions polítiques, als empresaris ens interessa defensar les posicions de les nostres empreses al Regne Unit i, per descomptat, millorar la presència espanyola en l'eix de poder i influència de la nova Europa. És evident que la diplomàcia espanyola ha de treballar a fons els propers mesos per fer valer que Espanya passa a ser la quarta economia de la Unió Europea; és un soci fiable, tal com ha demostrat en els anys de recessió per ser el país europeu que ha

J. GAY DE MONTELLÀ, president de Foment del Treball

executat l'agenda reformista més solvent del continent. Espanya ha de tenir, sens dubte, un paper proactiu en el relançament de la Unió Europea, tant per la seva importància econòmica com per la seva demostrada experiència en matèria de terrorisme i matèria migratòria.

Fa pocs mesos, des d'aquestes mateixes pàgines, em referia que mentre al nostre país les coses van relativament bé dels indicadors de creixement econòmic, activitat empresarial i ocupació, des de la perspectiva política el nostre país camina afligit i deprimat, sense rumb ni determinació clara. Han passat els mesos i no tenim ni un sol senyal d'optimisme polític, ni de consens intern. Espanya continua sense govern després d'una segona convocatòria electoral mentre les institucions catalanes avancen en el seu programa secessionista. És

Cal desencallar el bucle polític i la inestabilitat interna que no fa més que frenar i posar obstacles al país

IGNOT

aquest el missatge que ha de donar un país que ha treballat fort contra la crisi, que compta amb empreses que exporten i creixen a l'exterior, amb famílies que s'han sacrificat per tirar endavant malgrat haver estat espectadors de lamentables casos de corrupció política i econòmica?

Som en camí de consolidar una Espanya moderna, per a la qual cosa hem de redo-

blar els esforços en més i millor coneixement i formació, innovació i multiplicar les possibilitats d'internacionalització de les nostres empreses. I a més, sobretot en aquests moments, el país necessita una classe política clarament compromesa, que incorpori més nítidament les nocions d'orgull i d'adhesió al progrés entre els líders polítics, empresarials i socials. A més, amb el panorama polític actual, queda més que clar que cal abandonar ja, una vegada per sempre, el populisme com a aposta de classe. I, esclar, la *compliance*, l'ètica i la transparència han de regir de manera explícita els comportaments tant individuals com col·lectius. Hem de tenir clar que el gran repte de l'economia espanyola els propers tres anys és crear 2,5 milions de llocs de treball per continuar possibilitant l'Estat de benestar i assegurar la cobertura de les pensions. Per això, esclar, són necessàries l'estabilitat política i la seguretat jurídica.

Espanya té millor reputació externa que interna, pes propi en la comunitat internacional i raons objectives per formar part de l'eix de poder europeu al costat d'Alemanya, França i Itàlia. Tal com resumeix el ministre d'Afers Exteriors i Cooperació, José Manuel García-Margallo, "la nostra posició històrica i cultural, (...) la nostra història recent, la nostra transició a la democràcia; (...) a més de la projecció internacional de les nostres empreses en sectors tecnològicament importants, els nostres creadors gastronòmics i la imbatible oferta turística, unida a la seguretat ciutadana i a una envejable sanitat pública, ens han prestigiats fora de les nostres fronteres". Espanya continua sent, entre els socis europeus, el país que més creix, gràcies a les reformes que en els últims anys s'han dut a terme amb consens i a partir del diàleg social. Els socis europeus han valorat aquest esforç, potser més que nosaltres mateixos.

Els ciutadans espanyols tenen una alta consideració sobre Europa. Hem d'estar a l'altura i contribuir de manera proactiva a les decisions més rellevants que prengui Europa en els propers anys. Per això cal desencallar el bucle polític i la inestabilitat interna que només fa que frenar i posar obstacles un país que s'esforça per ser millor, més productiu i també més solidari.●

Sergi Pàmies

Breu intent d'anunci de cafè

Un plaer accessible: quedar amb un amic per dinar o sopar en un restaurant que cap dels dos coneixeu i arribar bastant abans de l'hora prevista. Prens possessió mental del lloc, t'adaptes a la llum, als deliris de grandesa o a la sobrietat espartana de l'interiorista, i fas una mena d'auditoria visual recreativa del local. Et fixes en els gerros amb flors artificials estrafolàries, que recorden un pentinat de Tina Turner, en les cadires, obsessivament desaparellades, en les parets d'obra vista i les columnes i els ventiladors de sostre, mig colonials o mig novaiorquesos. És un moment de plenitud *low cost*: assaboreixes la imminència de la trobada sense presses, amb la dosi justa d'avorriment.

Observes els clients que han triat el mateix restaurant, sobretot els que, com tu, també esperen algú. I t'agrada creuar la mirada d'una dona atractiva que fa cara de voler-se divorciar i no trobar la manera, i que es tensa quan arriba el seu marit, un executiu de pell envernissada de pantone Formentera amb fesomia de *runner* liofilitzat, d'aquests que deixen les claus i el mòbil damunt la taula fent el màxim soroll possible. T'esforces per parar l'orella i xafardejar la conversa i, perquè no es

T'entretens comptant els plats que no hauries de demanar per prescripció mèdica

noti tant, t'amagues darrere la carta. T'entretens imaginant els plats que no hauries de demanar per prescripció mèdica, però com a espia ets un desastre: hauràs d'anar a l'*potorrino* perquè només t'arriben paraules soltes com "aeroport", "carregador" i la inevitable "WhatsApp".

És un moment agradable: tu, a soles amb les olives bordes que t'han portat i no goses tastar perquè diu la llegenda que cada oliva conté l'equivalent calòric d'una bomba de neutrons. Demanes la carta de vins per saber quin vi no podràs prendre avui i proves d'interpretar la geometria que estableix les distàncies entre coberts, copa i tovalló (per cert: el ganivet i la forquilla ¿van a la dreta o a l'esquerra?). Són minuts escombraries, que no tindran cap rellevància biogràfica però sí l'encant de subratllar el valor de les pauses existencials contemplatives. Poden ser deu, dotze, quinze minuts, en funció de la puntualitat del teu acompanyant. Quan arribi, amb la llengua fora, atribuirà el retard al trànsit (inexistent a l'agost). Amb una calma budista, tu li diràs que no té importància. Però ell insistirà: voldrà explicar-te per què va tan de bòlit, perquè té *jet lag*, està entre dos viatges, o supervisant obres de primera o segona residència, o acabant una tesi doctoral, o a punt d'obrir una clínica dental o de comprar una menorquina (?). I aleshores t'adonaràs que als que sempre arriben abans d'hora a tot arreu i teniu una vida tirant a avorrida, ningú us pregunta mai per què ho feu, això d'arribar innecessàriament d'hora. I pensaràs que potser estaria bé explicar-ho en un article amb la secreta esperança que la dona atractiva, que a hores d'ara ja li deu haver dit a l'home liofilitzat que vol el divorci, el llegeixi, es reconegui i, mentre assaboreix el primer *nespresso* del dia, somrigui.●

Eulàlia Solé

'Burquini' i llibertat

Resulten lamentables, il·lògics els enrenous i les prohibicions entorn de l'ús del *burquini*. A la Costa Blava, vedat; a Còrsega, motiu d'aldarulls entre veïns quan uns joves es van enfrontar a uns musulmans les dones dels quals es banyaven tapades de cap a peus.

A veure, formem part o no d'una societat lliure? A la platja, o fora d'ella, que cadascú vesteixi com vulgui sempre que no perjudiqui els altres. I per descomptat que el *burquini* és una peça que no causa cap perjudici a ningú, tret de la mateixa usuària, és clar. A la sorra, al mar, conviuen el banyador sencer, el biquini, el topless, i no el nudisme perquè algunes persones sí que se senten ofeses davant la nuesa. Però el *bur-*

E. SOLÉ, sociòloga i escriptora

quini no pot pas ofendre, sinó que en tot cas sorprèn i entristeix. Que una dona es vegi obligada a prendre el sol totalment vestida és una crueltat, comportament que no s'eradicarà a còpia d'exclusions.

Tan sols compartint la platja amb respecte mutu es farà palesa la disparitat entre el plaer de prendre el sol i de nedar amb poca roba o patir la mortificació de la tela enganxada al cos completament; la disparitat entre la llibertat d'un musulmà d'utilitzar només uns calçons i l'opressió de la seva dona en portar un *burquini*. Si compartim espai serà fàcil posar en evidència aquests homes als quals sí que els va de primera mirar el cos de les altres dones, les que van en banyador, millor en biquini, i encara més amb els pits a l'aire. Però més important que això, el quid de la qüestió és que, llevat que estiguin mentalment cecs, comprova-

ran que al seu voltant no passa res preocupant, que homes i dones gaudeixen junts de la platja sense cap escàndol, sense violacions, sense ereccions inoportunes.

Fruïm tots plegats de l'estiu, del sol i del mar amb natural coexistència. No aüllem les dones musulmanes privant-les d'advertir encara més clarament la repressió de què són objecte, quelcom indispensable per començar a rebel·lar-se. No proscriuem els homes musulmans impedit-los que en observar les dones d'una altra cultura tendeixin a reconèixer que les seves també tenen dret a ser lliures.

Si aquest és l'any del *burquini*, aquí o més enllà, que sigui també el de confraternitzar. En algun moment, com en un *strip-tease*, una banyista es desfarà del *burquini* i apareixerà en biquini, somrient feliç al costat del seu home.●